

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 15/01-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 19. júna 2001 predbežne prerokoval návrh M. K., bytom P. n. U., toho času v Ústave na výkon väzby v Ž., na začatie konania o súlade zákona č. 366/2000 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších zákonov s Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a takto

r o z h o d o l :

Návrh M. K. na začatie konania o súlade právnych predpisov **o d m i e t a** ako podaný zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 20. apríla 2001 doručené podanie M. K. (ďalej len „navrhovateľ“) označené ako „Vec: Novela § 71 ods. 2 Trestného poriadku – porušenie Ústavy SR a Európskej konvencie ľudských práv - sťažnosť“.

Navrhovateľ podaním napáda zákon č. 366/2000 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších

zákonov v bode 8, ktorým došlo k novelizácii § 71 ods. 2. Podľa označeného bodu: „V § 71 ods. 2 sa slová „môže o ďalšom trvaní väzby v dĺžke do jedného roka rozhodnúť najvyšší súd“ nahrádzajú slovami „môže o ďalšom trvaní väzby na nevyhnutne potrebnú dobu rozhodnúť najvyšší súd, a to aj opakovane. Celková doba trvania väzby nesmie presiahnuť tri roky a pri obzvlášť závažných trestných činoch päť rokov.“

Predĺženie väzby do 5 rokov považuje navrhovateľ za protiústavné, v rozpore s celkovým vývojom v Európskej únii. Od ústavného súdu žiada, aby preskúmal toto rozhodnutie Národnej rady Slovenskej republiky, uviedol ho do pôvodnej podoby, prípadne ho zosúladiť s ustanoveniami platnými pre väzbu v Európskej únii.

Plénum ústavného súdu predbežne prerokovalo podanie navrhovateľa, posúdilo ho podľa jeho obsahu v zmysle § 31 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a konštatovalo, že ide o návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 písm. a) a e) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Podľa čl. 130 ods. 1 ústavy a § 37 ods. 1 v spojení s § 18 ods. 1 zákona o ústavnom súde môžu návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podať iba osoby taxatívne vymenované v čl. 130 ods. 1 písm. a) až e) ústavy (najmenej pätina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, prezident Slovenskej republiky, vláda Slovenskej republiky, súd a generálny prokurátor Slovenskej republiky). Navrhovateľ nepatrí medzi osoby, ktoré sú uvedené v citovanom ustanovení, nie je preto procesne legitimovaný na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov. Z uvedených dôvodov ústavný súd jeho návrh podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako návrh podaný zjavne neoprávnenou osobou.

K návrhu nebolo pripojené plnomocenstvo podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre advokáta alebo komerčného právnik na zastupovanie v konaní pred ústavným

súdom. Ústavný súd sa však vzhľadom na to, že návrh podala zjavne neoprávnená osoba, už doplnením tejto náležitosti nezaoberal.